

(Əvvəli ötən sayımızda)

“Top mərmisinin tərkində” hekayəsində türklər tərəfindən atılan mərmiyə minərək düşmənlərinin yerdə nə qədər toplara mailk olduğunu öyrənmək istəyir. “Aya ilk səyahət” hekayəsində isə Türkiyədə bitən bostan tərəvəzi olan lobyaya qısa müddətdə uzanıb aya qədər yüksəlir. Münhausen bu fürsətdən istifadə edib lobyanın vasitəsi ilə bir saatdan sonra aya çatır. Maraqlıdır, müəllif niyə aya məhz Türkiyədən lobyaya ilə çatmağın mümkünlüyünə inanır?!

“Sürrealizmin təfəkkür formaları” yazısında daha bir yaradıcı insana, faciəvi taleyə məxsus olan məşhur rus şairi Daniil Harms haqda qeydlərə yer vermişəm. O, özünəməxsus xarakteri, epotaj geyimləri ilə cəmiyyətdə çox seçilirdi. O, deyirdi ki, şeiri elə yazmaq lazımdır ki, şeiri pəncərəyə atanda onun şüşəsi sınınsın. “O, 1933-39-cu illər arasında “Hadisələr” adlı 30 absurd miniatür yazır. Onlardan biri “10 sayılı mavi dəftər” adlanır. Müəllif yazır ki, bir kürən adam vardı, onun isə nə gözləri, qulağı, saçları, bir sözlə, heç nəyi yox idi. Amma nədənsə o, kürən adlanırdı. Miniatür bu fikirlə sona çatır: “Yaxşı olar ki, biz onun haqqında daha danışmayaq”. Mövlananın da fikirləri Harmsın bu fikirləri ilə səslənir: “Nə əlbisələr gördüm içində adam yox. Nə adamlar gördüm sırtında əlbisə yox”.

“Yaradıcı insanlar müxtəlif əsrlərdə fərqli üslubda yazıb yaratsa da onların üz tutduğu ünvan bəşəriyyətdir. Onlar öz qəlbinin gözü ilə dünyanı tanıyır... Jan Batay içində açdığı virtual teatrda yaşayırdı. Rəssam Sergey Kalmikov həyatı teatr bilirdi. Onun “teatrında” tamaşaçı da, iştirakçı da o, özü idi. Şekspirin teatr adlandırdığı bu həyat səhnəsində bir çox dahilər özlərini olduğu kimi sona qədər “oynaya” bilibmi?” İçində “teatr” olanları tarix həmişə hörmətlə, alqışlarla xatırlayacaq. Şair demişkən, qrimsiz, suflyorsuz, “bravo” səslərini eşitmədən, “Həyat” adlı qısa pyesdə öz rolumuzu oynayırdıq. Viktor Hüqo “Gülən adam” əsərində həyatı dərinədən duyan insanlar üçün deyib: “Sən niyə gülürsən?” Mən buna cavab verə bilərəm: “Çünki həqiqəti dərk etmişəm”. (“Odyssey “Korabliya durakov””)

“Sürrealizmin təfəkkür formaları” adlı rus dilində çap olunan essədə “Kiçik Şekspir” adlanan gənc fransız şairi Artur Rembonun sürrealist fikirləri ilə klassik şairimiz Məhəmməd Füzulinin “Yeddi cam” əsərində musiqi alətləri ilə dialoqlar demək olar ki, eyni mənə daşıyır. Məsələn, Rembo deyirdi ki, mis günahkar deyil ki, ondan musiqi aləti düzələcək... Düzgün deyil, deyəsən ki, “mən düşünürəm”, yaxşı olardı ki, deyəsən “mənəmlə düşünürəm”... Mən bir başqaşyam”. Füzulinin “Yeddi cam” əsərində tütək, tar, ud, zərb aləti və s. musiqi alətləri ilə bağlı fəlsəfi fikirlərə qısaca nəzər salaq. Füzuliyəydir ki, qamışdan düzəldilən tütək vaxtı ikən torpaqdan, sudan zövq alardı. Sonra onun taleyi dəyişir, saralıb solur, insanlar onu tütəyə çevirirlər. Ud musiqi aləti ilə bağlı müəllif onun ruhsuz bir quru ağac olduğunu, bir qığılcımdan odlanıb yana biləcəyini deyir. Ud isə sevinir ki, onun simlərinin səsi insanlara böyük zövq bəxş edir. İlk baxışdan qəribə görünəndə bu oxşar fikirlər dahiləri bir nöqtədə, bir dalğada birləşdirir. Sanki bu qohum fikirlər gözəgörməz ruhun qanadlarında heç kimin ayaq basmadığı sakral məkana səyahətdir. O.Y.Surova “Artur Rembo: “Sözün əlkimyası” məqaləsində yazır: “Estetik fenomen forma, texnika, priyom olan yerdə yaranır. Onlar novator, bənzərsiz ola bilərlər, lakin məhz onlar bədi, poetik dünyanı yaradırlar.”

Mövlananın da təfəkkür süzgecindən eyni fikirlər keçir: “Hər kəsin baxmadığı istiqamətdən bax dünyaya.” Əşyaların

səssiz danışğını yalnız dahilər hiss edə bilər. Rus şairi Balmont qeyd edir ki, yaradıcı həssas sənətkar səslərin parıltısını, rənglərin nəğməsini, ətirlərin aşiş olduğunu yaxşı bilir. “Odyssey “Korabliya durakov”” kitabında “Həyat rəngli simfoniya” essəsində bu mövzu ilə bağlı bir çox dahi sənətkarların yaradıcılığına müraciət etmişəm. Xüsusilə, rus bəstəkarı Skryabinin yaradıcılığına xas olan əvəzsiz əsərlərində rənglərlə musiqinin vəhdəti təhlil olunmuşdur. “Görkəmli şərq filosofu Əbu Turxan qeyd edir: “Allah insana öz ruhundan pay verərək onu şərfələndirmişdir. İnsan da cisimləri dərk edərkən onları ruhani enerji ilə işıqlandırır və onlar ideya mərtəbəsinə yüksəlmiş olur... Sədinin fikri yerinə düşərdi: “Əgər qəlb duyub oxumağı bacarırsa, hər bir yarpaq müqəddəs yazıya çevrilir.” (“Həyat rəngli simfoniya”)

Zöhrə Əsgərova

Yazıçı üçün məbəd oxucunun qəlbidir

XX əsrin Leonardo da Vinçisi adlanırdı. Biz bu yazıda onun zəngin yaradıcılığını təhlil etmək imkanımız olmadığı üçün onun bir fikrini təqdim edirəm: “Lap çoxdan müəyyən edilib ki, yer kürəsinə təsir edən ritmlər xüsusilə, yaradıcı insanlara çox nüfuz edir”. Deyirlər ki, rəng əslində sənətkarın şüurunun işığıdır. Məşhur rəssam V.Kandinskiy elə bir rəngkarlıq yaratmaq istəyirdi ki, orda musiqinin ritm və formaları əsas götürülsün.

B.S.Sitkovetskaya “Musiqinin mifoloqemasi” yazısında qeyd edir: “Dilin mürəkkəbləşməsində tembor hissi itirsə, lakin ritm hissi qalır. Bu, poeziyanı musiqidən ayırır. Din, fəlsəfə, elm və incəsənət qədim dövrlərdə poeziya ilə ifadə olunurdu. Sonralar insan dili ritmdən azad etdi və poeziyadan nəsr yaratdı. Lakin nəsrə də qəlbə öz musiqisi var. Musiqi quşlar və heyvanlar arasında yeganə vasitədir. Dili sadələşdirilmiş musiqi adlandırmaq olar, onda musiqi var, bədəndə ruh kimi. İlk ilahi vəhyələr mahnılarda verilmiş, Davudun “Zəbur”unda, Süleymanın “Mahnılar mahnısı”nda, Zərdüştün qatlarında... Qədim ənənələr bizə musiqinin təsiri haqqında gözəl nümunələr verir: quşlar və heyvanlar Krişnanın fleytası ilə heyvətə düşürlər, Orfeyin nəğmələrindən qayalar əriyirdi.” Yeri gəlmişkən qeyd edirəm ki, rəngkar-musiqiçi M.Çyurlyonisin qəlbə məkana, zamana sığmadığı səbəbdən o, mənəvi yalqızlığıyla əzab çəkirdi: “Mən istərdim ki, dalğaların səsinə, qocaman meşənin sirlə söhbətindən, ulduzların sayrışmasından, bizim nəğmələrdən və nəhayətsiz kədərimdən simfoniya yaradım”. Təsadüfi deyil ki, şəkilləri

“Günəşin sonatası”, “Piramidaların sonatası”, “Dənizin sonatası Alleqro” “Yayın sonatası” və s. adlanır.

Yaşadığımız XXI əsrin öz tələbləri var. Artıq düşüncə və həyat tərzini kəskin dərəcədə dəyişilməkdədir. Bütün bu proseslərin içində biz keçmiş zamanın təsiri altında hələ də yaşayırıq. Vaxtı ikən duyduğumuz ətirler, sevdığımız rənglər, sevimli musiqilər, romantik anlar müəyyən şəraitdə mürğülü xatirələrimizi yenidən oyadır. Nostalji hisslərə qapılırdıq. Hər xatirə anında dilində bu sözlər səslənir “Yadımdadır, o zaman”. Zaman gəlir, ancaq gedir. O gedir, yaşımızın üstünə yaş gəlir. Marsel Prustun “İtirilmiş zamanın axtarışında” kitabında bu mövzuda geniş, dəyərli fikirlər çoxdur. Həyatın gözəlliklərindən bəhrələnməyi tövsiyə edir. Buna “Prustun momenti” yaxud “fenomeni” deyilir. Onun, “fikirlərdən biridir: “Əsl cənnət itirilmiş cənnətdir”, yəni onun əsl dəyərini sonralar bilirlik.

Təəssüf ki, kitablarda toxunduğum mövzular, dünya şöhrətli sənətkarlar haqda araşdırmalarımın bu kiçik yazıda öz əksini tapması qeyri-mümkündür. İmkan var ikən “Tarixi yaddaş və qondarma əhvalatlar” kitabımdan bir faktı nəzərinizə çatdırmağı özümə borc bilirəm. İstəyirəm ki, Qurani-Kərimin məşhur tərcüməçilərindən biri olan Kraçkovskinin tələbəsi, şərqşünas alim Teodor Şumovski haqda qeydlərimi sizə çatdırım: “T.Şumovski milliyyətə polyak idi. O, 1913-cü ildə Jitomirdə doğulsa da Birinci dünya müharibəsində ailəsi yaşamaq üçün Şamaxıya köçür. Teodor göz açib Şamaxının təbiətini, mülayim insanların görüb həyata ilk qiymətini vermişdi. Bu yüksək qiymətə “Quran” Şumovskinin bədi tərcüməsi” kitabında rast gəlirik. Kitabda oxuyuruq: “Müsəlmanlar əhatəsində olmağıma baxmayaraq, heç kimin əlində Quran görməmişdim. Sovet dövründə bu kitab qadağan edilmişdi. Əlbət-

dan biri ilə qısqaldılmış şəkildə oxucularına təqdim edirəm. Bu, xalqımın haqq səsidir, doğma Qarabağa sonsuz məhəbbətimizdir. “...Qarabağsız bizə cənnət yoxdur. Bu cənnətin qapısından niyə qoyduq keçsin hamı. Qarabağın gözəlliyi dərd olubdur alçaqlara, paxıllara. Haram olsun torpaq ona, hava ona. Kələklə, böhtanla ələ keçməz bundan belə bir qarış da torpağım, yandıracaq ayağımı mənə gileyim, ahım. Özgələrin el malına göz dikmədik haram bildik. Haram mal xoşbəxt etməz heç kəsi... Xalqım öz torpağında gül əkdik qanqal dərdi. İlahi, görəndə bu səbri bizə kim öyrətdi?...” Bu mənsur şeir 1988-ci ildə yazılıb.

Erməni təcavüzünə, faşizminə, onun sərsəm siyasətinə qarşı “Cənnətdə kölgələrin izi ilə” essəsində erməni ideoloqlarının iç üzü dəlillərlə ifşa olunmuşdur. Erməni alimi Albert Nalçadjan “Milli ideologiya və etnopsixologiya” kitabında qeyd edir: “Düşmən münasibətlər etnik özünüdərk, öz həmvətənlərinin taleyi üçün məsuliyyət hissini gücləndirir, öz xalqının tarixini və mədəniyyətini daha yaxşı öyrənməyə həvələndirir.” Xəstə təxəyüllü insan yalnız belə düşüncə sahibi ola bilər. Məncə “erməni həqiqəti” termini işlədilsə daha düz olar. “Ermənilər düdüyə də siyasi rəng vurmaqla, “əzilmiş qədim xalq öz dərdini” deməyə söz tapmayanda “acı taleyini” düdü vasitəsi ilə dünyaya çatdırmağı bacarırlar”. 2019-cu ildə Moskvada olarkən Köhnə Arbatta yerləşən Kitab evində erməni yazıçısı Aşot Cazanın kitabının təqdimatı keçiriləcəkdi. Təqdimatdan bir saat əvvəl iştirak etdiyim başqa tədbirdən sonra onun kitabı ilə maraqlanıb birini götürdüm. “Heç şübhə etmədim ki, bu erməni müəllifi də öz həmyerliləri kimi millətinin “qədimliyindən, üstünlüyündən” yazacaq. Həqiqətən də belə oldu. Kitabın 102-ci səhifəsində oxuyuruq: “Balaca da olsa əgər hardasa həyat şərti varsa, demək

tə, inancını olan “türklər” onları belə adlandırdılar, hələ anbara çevrilməyən şəhər məscidlərinin birində gizlicə toplaşdılar. Mənim yeniyyətlik dövründə Şərqi gözoşxayan cizgiləri hər gün qarşımda açılırdı. Şəhərin cənub hissəsində qədim karvan yolu uzanırdı. Küçə ilə tacirlərin dükənləri sıra ilə düzülüb... Əsas küçənin hər iki qurtaracağında Cümə məscidi qüsil almaq üçün suyu quruyan hovuz və uca minarəli Sarı torpaq məscidi yerləşirdi...”

Köhnə qəbir daşlarının üstündəki ərəb dilində yazılar, Qurandan oxunan “Yasin” surəsi onun yaddaşına həmişəlik həkk olunmuşdu... Qismət elə gətirib ki, Peterburqda Volkovski qəbristanlığında müəllimi Kraçkovskinin qəbrinin yanında Şumovskinin qəbrini yerləşir.

“1998-2008-ci illərdə Şumovskinin Quranın poetik tərcüməsi nəfis şəkildə 5 dəfə çapdan çıxıb... Görəsən, T.Şumovskinin məşhur olan Quranın poetik tərcümə kitabı onun vaxtı ikən sevdii, yaşadığı Azərbaycanın keçmişdə mədəniyyət mərkəzlərindən biri olan Şamaxının kitabxanalarının birində varmı?!”

Kitablarımızın özünəməxsus dünyasına qısa səyahətimizi davam edirəm. Əslində özünü görmədiyim oxucularımın fikirlərini qatarında yol gedirəm. Fikirlər, arzular da yollar kimi bitib tükənir. “Qəbrimdə də nə vaxtsa yarımçıq arzularım çəməni kimi göyərəcək. Qəbrim səbrim olacaq son sözüm olmayacaq”. (Dünya barışmışam sənənlə) Bu kitaba mənsur şeirlər, miniatürlər və görkəmli şəxsiyyətlərlə bağlı essələr daxildir.

“Dünya, barışmışam sənənlə” kitabım 2020-ci ildə çapdan çıxıb. İstərdim özünüdə vətənpərvər hisslər daşıyan yazılarım-

orda erməni var. Nə vaxtsa onu alimlər Marsda da kəşf edəcəklər”. Amma həyat göstərdi ki, Qarabağı işğal edən ermənilər II Qarabağ savaşında Azərbaycan ordusunun gücünə tab gətirə bilməyib müvəqqəti yaşadığı evləri tərk edərkən özündən sonra qalan nə varsa yandırdı və məhv edirdi. Onların xarabaya çevirdiyi kəndlər, mədəniyyət abidələri, məscidlər məhz indi dövlətimiz tərəfindən abad olunur, indi torpağımızda həyat şərtləri yaranır. Müəllif 220-ci səhifədə yazır: “Mətbəx təkcə coğrafiyanı deyil, həm də tariximizi əks etdirir. Çox kədərli hadisələr bizim ulu əجدadlarımızı bacarıqlı olmağa məcbur etmişdir. Hələ romalıların istilasından sonra ermənilər uşaqlarını xilas etmək üçün ən vacib nə varsa özləri ilə götürərək doğma yerlərdən qaçmağa məcbur olurlar”. 230-cu səhifədə isə roma imperiyası xainlikdə təqsirləndirilir. “Romalıların Ermənistanın dənizə çıxışını bağlayıblar, amma biz yenə də balığı sevirik”... Erməni nağılları bitib tükənir. Rusların bir atalar sözü var: “Özgə monastra öz qanunları ilə getmək olmaz”. Təəssüf ki, onlar həqiqətə kordurlar, öz qondarma “həqiqətləri” ilə sonda yurdsuz, yuvasız qalmağa məhkum olacaqlar.

Mənfur qonşularımız insan kimi yaşamağı, faydalı insan olmağı nə vaxt öyrənəcək... Benjamin Franklinin sözləridir: “Əxlaqdan məhrum siyasətdə qanunlar nə iş görə bilər”. Özü, sözü, əməli düz insanlar isə heç vaxt tarixin zaman kimi axan çayında fikir köhləniyi dəyişmir.

(Davamı 7-ci səhifədə)

Amma təəssüf ki, zəif iradəli insanlar pis nümunələrə daha tez alışıb müqəddəs meyarları itirdikcə necə deyərlər, “Qızıl buzov”a səcde edib, Lutun qızları və əhalisinin bir çoxu kimi əxlaqdan axsayıb, Yusifi quyuya salan qardaşlara bənzəyib, Foma kimi heç nəyə inanmayıb, Əbrəhə kimi müqəddəs Məkkəyə hücum etmək istəyib, azgın qadınlar kimi islam dini uğrunda şəhid gedənlərin burunlarından, qulaqlarından muncuq taxıblar...

“Ayrılığın yad üzü” miniatüründən bir parça ilə yazımın sonuna yaxınlaşırım. Çünki biz də ayrılıyıq. Sözlərim sizin fikirlərinizə qarışdıqca inanıram ki, hələ bir çox ünvanda özünə yer tapacaq, ovqatınızın rənginə uyğun xatırlanacaqdır.

“Ayrı bir dünyadır ayrılıq. Gərən onun yaddaşı varmı? Onun sərhədsiz dünyasında özünə yad insanlar yaşayır.Əli toxunsa isti nəfəslər, dodaqlar buza dönər. Nə vətəni, nə də dostu yoxdur ayrılığın. Ayrılığın əli yox əlindən tutasan, gözü yox gözünə baxasan, qapısı yox qapısını açasan. Nə yerini görənlər olub, nə səsinə eşidən olub.- Sən heç vaxt bizim gözümdə özünü görmürsən. Ayrılıq çarəsiz xəstəlikdir. Sevincimizi, sevgimizi əlimizdən alıb ayrılığın küləkləri hara aparır? Ayrılıq səni səndən ayırır gedir. Hara, niyə gedir? Ayrılığın da alınma belə yazılıb, yaşananları pozmaq. Yazmaq istəsə, bir söz yazacaq-ayrılıq”.

Bizim həyatımızın ən unudulmaz ayrılıqlarından biri də uşaqlığımızdır. Yazımın əvvəlində uşaq hekayələrimə müraciət etdim. Sonda da “Tələlərə yazılan musiqi” kitabında qeyd olunan uşaqlıq xatirələrinə qayıtmaq istədim. “Bakı elə bir cazibəli şəhərdir ki, onu bir dəfə görənlər heç vaxt unuda bilməz..Xəzəri qucaqlayan mehriban Bakının çimərliklərində uşaqlığımızın qayğısız günləri, şən səsləri, bağ həyətlərində yığdığımız xartutun paltarlarımızdakı ləkələri, anamızın nəvəzizli əlləri unudulmazdır. Bəs, əzbərlədiyimiz uşaq şeirləri, mahnıları uşaqlığımızın himni kimi indi də yaddaşımızdadır. O uşaq mahnılarını daha o saf qəlblə, nəfəslə oxuya bilmərik. Keçmişdə yaşayan o kövrək, incə səsimizi kaş indi eşidə bilsəydik içimiz illərin ağır yükündən təmizlənərdi. İpindən tutub göyə ucaltığımız rəngbərəng çərpələnglər isə bəlkə də uşaq arzularımızın göyə ilk səyahəti idi. Gözlərimiz ayaqlarımızın altını görmədən irəli qaçır, uzaqdan kəpənəyə oxşayan çərpələngin əlçatmaz göydə süzməsinə heyretlə baxırdıq. İndi düşünürəm ki, ipi əlində olan çərpələngi idarə etməyə nə var ki...”İşqlı xatirədir uşaqlığımız.

Vaxtın necə keçdiyini bilmədik. Qoca dünya bizi də qocaltdı. Amma o hər bahar fəslindəyənindən cavanlaşır, güc toplayır. Yaşlandıqca eyni pəncərədən dünyaya baxsaq da qazandığımız təcrübələr, gördüklərimiz, bildiklərimiz, əzabını çəkdiqlərimiz, ayrılıqlar dünyanı tanı-

mağa kömək etdi. “Həyat nədir? Həyat kimlər üçün qızılı çərçivədə bərli-bəzəkli bahalı bir şəkil, kimlər üçünsə köhnəlmiş ayaqqabının qırılmış bağlarıdır. Həyat bahalı şəkilin köhnə ayaqqabının bağından asılan təsviridir. Eh, içi boş dünya otağında kiçik bir tabludur, asılıb divarımdan”. O tabloda çərpələng uçuran, ürəyi şirin arzularla döyünən xoşbəxtliyə can atan qız görünməsə də “Dünya, barışımışam səninlə” yazımın sonundaböyük bir həyat məktəbi keçmiş insanın səmi-mietirafı yaşayır: “Perik düşüb məndən ilham pərisi. Hanı qəlbimdə doğulan, dodağında dinən sevinc nəğməsi. Yağışını sel oldu, küləkmi sevincimin külünü göylərə sovurdu.Təbiət dəyişsə də mənim ömür qışım bir daha bahar olmaz. Üzü dönüb dünyanın. Daha səsimi eşitmir kar dünya, altı gor dünya...Torpaq da od tutur namərd, zalım fitnəsindən. Həqiqətin günəşinə namərd kordur. Namərdlərin torunda zülməti yara-yara səsim söz atında elə bil şahə qalxır. Səbrim doğranıb azaldıqcasözüm ilan kimi qıvrılıb düşmənin qılincını yerə salır. Dünya kimlərə qalır? Dülimdə dünya sözdür, gözümdə dünya gözdür. Mən gözlərimi yumsam da dünya dirigözlüdür.Verdiyi nə vardısı hər şeyim onda qalır. Üzü dönüb dünyanın. Daha səsimi eşitmir kar dünya, altı gor dünya...Hamı özü kimi tanıdı səni dünya.Göylərə qonşu dünya. Sən olduğun kimisən.Gec tanıdım səni dünya. Xoşbəxt nəvələrimin gülüşlərinə hay verən uşaqlaşan dünya, daha barışımışam səninlə”.

Mən “Ünsiyyət”, “İki tale”, “Tənhalıq”, “Özgə evin işığı”, “Mirvari toy”, “Özəl poçtdan məktub var”, kitabları ilə bağlı qeydlər etməsəm də ordakı müxtəlif taleli mərd, vətənpərvər insanlar mənim doğma, unudulmaz qəhrəmanlarımdır. Onlar öz əqidəsi uğrunda mübarizədən heç vaxt çəkinmirlər.

Mənim dostum, sirdaşım 70 yaşım. Səndə yaşayır uşaqlığım, yeniyetməliyim, gəncliyim, həyatımın dörd fəslə. Qədəmlərin uğurlu olsun.Sənə doğru 70 ildir yol gəlirəm. Məni səbrlə gözlədin, qarşıladın, üzümə güldün. Bundan sonra da əl-ələ, göz-gözə sağlam bədənlə, ruhumuzun gücü ilə ömrümüzü davam edək, İnşallah.

Allaha şükürlər edirəm ki, O, kitab yazmaq üçün mənə yol açıb, qələmi ilə sevindirib.İlham mələklərinin nəfəsi üstümdədir. “Yollar sonsuz, həyat şirin. Hərə öz yolunu özü seçir, özü keçir...Ən uzun yollar da nə vaxtsa, hardasa bitir. Nə qədər sağıq yollara yoldaşlıq.Yol bizdən ayrılısa yol kənarında torpağıq, daşlıq. Hələ ki, yoldayıq. Yollarda yaxşılıarı, pisləri tanıyıyıq”.(“Dünya barışımışam səninlə”)

Yazıcının məbədi oxucuların qəlbidir. O, həmişə sizi düşünür, düşündürməyə nail olanda isə ən böyük mükafatını alır. Əsas odur ki, insanların xoşbəxtliyi, cəmiyyətin sağlam inkişafı naminə daha da xeyirxah,həssas, mərhəmətli, qayğıkeş olmaqdan yorulmayaq. Hər şeyə qadirdüclü məhəbbətə sahib olaq!